

MADELEINE WICKHAM

DE
COCKTAILCLUB

the house of books

Eerste druk, mei 2010
Derde druk, september 2010

Oorspronkelijke titel
Cocktails for Three
Uitgave

Black Swan, published by Transworld Publishers, Londen
Copyright © 2000 by Madeleine Wickham
Copyright voor het Nederlandse taalgebied © 2010 by The House of Books,
Vianen/Antwerpen

Vertaling
Annemarie Verbeek
Omslagontwerp
marliesvisser.nl
Omslagdia
Getty Images
Opmaak binnenwerk
ZetSpiegel, Best

ISBN 978 90 443 2703 8
NUR 302
D/2010/8899/66

www.thehouseofbooks.com

All rights reserved.
Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door
middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke wijze ook, zonder schriftelijke
toestemming van de uitgever.

Mijn hartelijke dank aan mijn agente Araminta Whitley, aan Linda Evans en Sally Gaminara en iedereen bij Transworld voor hun niet-aflatende enthousiasme en aanmoediging tijdens het schrijven van dit boek.

Aan mijn ouders en zussen voor hun voortdurende, opgewekte steun en aan mijn vrienden Ana-Maria en George Mosley, omdat ze er altijd waren met een cocktailshaker bij de hand.

En tot slot aan mijn man Henry, zonder wie het schrijven van dit boek onmogelijk zou zijn geweest, en aan wie het is opgedragen.

I

Candice Brewin duwde de zware glazen deur van de Manhattan Bar open en werd overspoeld door een vertrouwde golf van warmte, lawaai, licht en gerinkel. Het was woensdagavond zes uur en de bar was al bijna vol. Oubers met groene vlinderdasjes gleden over de lichte, glanzende vloer om cocktails naar de tafeltjes te brengen. Meisjes met soepel vallende jurkjes stonden bij de bar en keken met fonkelende, hoopvolle ogen om zich heen. In de hoek zat een pianist nummers van Gershwin uit de piano te hameren, bijna overstemd door het geroezemoes van grootstedelijk gebabbel.

Het begon hier te druk te worden, dacht Candice terwijl ze haar jas uittrok. Toen Roxanne, Maggie en zij de Manhattan Bar pas ontdekt hadden, was het een kleine, rustige ontmoetingsplek. Ze waren er bijna bij toeval tegenaan gelopen toen ze wanhopig op zoek waren naar een tentje om iets te drinken na een voor de pers buitengewoon hectische dag. Toen was het een donker tentje geweest dat er ouderwets uitzag, met wankelende barkrukken en een afbladderende muurschildering van de skyline van New York. Er waren niet veel klanten, en degenen die er waren, waren stil – voornamelijk oudere heren met aanzienlijk jonger vrouwelijk gezelschap. Candice, Roxanne en Maggie hadden brutaalweg een rondje cocktails besteld en daarna nog een paar, en ze waren tegen het eind van de avond met een hoop gegiechel tot de conclusie gekomen dat het zaakje een zekere vreselijke charme had en dat ze er nog eens terug zouden komen. En zo was de maandelijks cocktailclub ontstaan.

Maar nu, onlangs uitgebreid, heropend en in elk glossy tijdschrift

bejubeld, was het een heel andere bar. Vandaag de dag kwam er elke avond na het werk een jong, aantrekkelijk volkje binnengezwermd. Er waren beroemdheden in de bar gesignaleerd. Zelfs het bedienend personeel zag eruit als fotomodel. Ze moesten toch echt iets anders gaan zoeken, dacht Candice terwijl ze haar jas aan de garderobejuffrouw gaf waarvoor ze een zilveren muntje in art-decostijl terugkreeg. Ergens waar het rustiger, minder voor de hand liggend was.

Maar tegelijkertijd wist ze ook dat ze dat nooit zouden doen. Ze kwamen hier al te lang, hadden over hun opvallende, ijskoude martinglazen heen te veel geheimen gedeeld. Een andere plek zou niet goed voelen. Op de eerste van elke maand moest het de Manhattan Bar zijn.

Er hing een spiegel tegenover de garderobe en ze bekeek zichzelf even om te zien of haar kortgeknipte haar netjes zat en haar make-up – het weinige wat er was – niet was uitgelopen. Ze droeg een lichtgroen T-shirt onder een eenvoudig zwart broekpak, niet bepaald glamourachtig, maar goed genoeg.

Ze liet haar blik snel over de gezichten aan de tafeltjes gaan, maar zag Roxanne of Maggie niet. Hoewel ze allemaal dezelfde werkplek hadden, de redactie van de *Londoner*, liepen ze maar zelden samen naar de bar. Om te beginnen was Roxanne freelancer en zij leek het kantoor alleen maar te gebruiken voor internationale telefoontjes om afspraken te maken voor haar volgende uitstapje naar het buitenland. En Maggie moest, als hoofdredacteur, vaak langer blijven voor vergaderingen dan de anderen.

Maar vandaag niet, dacht Candice terwijl ze op haar horloge keek. Vandaag had Maggie alle reden om zo vroeg weg te gaan als ze maar wilde.

Ze streek haar broekpak glad, liep in de richting van de tafeltjes en toen ze een stel zag dat opstond, liep ze er snel heen. De jongeman was amper zijn stoel uit of zij zat er al en ze wierp hem een dankbare glimlach toe. Je mocht niet treuzelen als je een tafeltje in

de Manhattan Bar wilde bemachtigen. En zij drieën hadden altijd een tafeltje. Dat was onderdeel van de traditie.

Maggie Phillips bleef even voor de deur van de Manhattan Bar staan, zette haar zware boodschappentas vol vrolijk gekleurde knuffels neer en trok zonder plichtplegingen aan de zwangerschapspanty die om haar benen gedraaid zat. Nog drie weken, dacht ze terwijl ze er een laatste ruk aan gaf. Nog drie weken die rottingen aan. Ze haalde diep adem, pakte haar boodschappentas weer en duwde tegen de glazen deur.

Zodra ze binnenstapte, werd ze duizelig van het lawaai en de warmte in de zaak. Ze tastte naar de muur en bleef heel stil staan om haar evenwicht niet te verliezen terwijl ze de vlekken voor haar ogen wegknipperde.

‘Gaat het, meid?’ vroeg een stem links van haar. Maggie keek om en zag, toen haar zicht terugkeerde, het vriendelijke gezicht van de garderobejuffrouw.

‘Ja hoor,’ zei ze met een geforceerd glimlachje.

‘Weet je het zeker? Wil je niet een lekker glaasje water?’

‘Nee hoor, het gaat echt wel.’ Om haar uitspraak kracht bij te zetten, begon ze zich uit haar jas te wurmen, zich hinderlijk bewust van de taxerende blik van de garderobejuffrouw op haar figuur. Voor positiekleding waren haar zwarte lycra broek en hes nog redelijk flatteus. Maar toch, hoe ze zich ook bewoog, recht voor haar zat een bult zo groot als een heliumballon. Maggie reikte haar jas aan en keek de garderobejuffrouw recht aan.

Als ze me vraagt wanneer ik uitgerekend ben, dan zweer ik dat ik haar smoor.

‘Wanneer ben je uitgerekend?’

‘25 april,’ zei Maggie monter. ‘Nog drie weken.’

‘Staat je koffertje al klaar?’ De vrouw keek haar olijk aan. ‘Daar moet je niet te lang mee wachten, hè?’ Maggies huid begon te prikken. Wat had dat mens er in godsnaam mee te maken of ze haar koffertje klaar had staan of niet? Wat had men ermee te maken of ze

haar koffertje wel of niet gepakt had? Tijdens de lunchpauze in de pub was een volkomen vreemde naar haar toe gekomen die naar haar wijnglas had gewezen en ‘Foei!’ had gezegd. Ze had het bijna naar zijn hoofd geslingerd.

‘Zeker de eerste, hè,’ voegde de vrouw eraan toe, zonder ook maar een spoortje van een vraag in haar stem.

Zo duidelijk is het dus, dacht Maggie. Zo duidelijk is het voor de rest van de wereld dat ik, Maggie Phillips – of mevrouw Drakeford, zoals ik in de kliniek bekend sta – amper ooit een baby aangeraakt heb. Laat staan dat ik er een ter wereld heb gebracht.

‘Ja, het is mijn eerste,’ zei ze en hield haar hand op om de vrouw aan te sporen haar het zilveren muntje te geven en haar te laten gaan. Maar de vrouw bleef vertederd naar Maggies vooruitstekende buik kijken.

‘Ik heb er zelf vier,’ zei ze. ‘Drie meisjes en een jongen. En elke keer weer waren die eerste paar weken de mooiste van allemaal. Daar moet je van genieten, meid. Het is zonde om het allemaal maar snel achter de rug te willen hebben.’

‘Dat weet ik,’ hoorde Maggie zichzelf met een geforceerd lachje zeggen.

Ik weet het helemaal niet, schreeuwde ze in stilte. Ik weet er helemaal niets van. Ik weet alles van het opmaken van pagina’s en advertentieruimte en budgetten. O god. Waar ben ik toch mee bezig?

‘Maggie!’ Een stem onderbrak haar gedachten en ze draaide zich met een ruk om. Het vrolijke, ronde gezicht van Candice glimlachte haar toe. ‘Ik meende je al te zien! Ik heb een tafeltje gevonden.’

‘Goed zo!’ Maggie volgde Candice door de menigte, zich bewust van het brede pad dat haar onelegante omvang nodig had en van de nieuwsgierige blikken die haar volgden. Niemand anders in de bar was zwanger. Niemand was zelfs maar dik. Overal waar ze keek, zag ze meisjes met platte buiken en dunne benen en pronte borstjes.

‘Alles goed?’ Candice was bij het tafeltje aangekomen en trok attent een stoel voor haar bij. Maggie slikte de opmerking dat ze niet ziek was in en ging zitten.

‘Zullen we bestellen?’ vroeg Candice. ‘Of op Roxanne wachten?’
‘Och, ik weet het niet.’ Maggie haalde knorrig haar schouders op.
‘Laten we maar wachten.’

‘Gaat het echt wel?’ vroeg Candice nieuwsgierig.

Maggie zuchtte. ‘O jawel. Ik ben het alleen zo zat om zwanger te zijn. Om als een of ander wangedrocht gepord en beklopt en behandeld te worden.’

‘Wangedrocht?’ zei Candice vol ongeloof. ‘Maggie, je ziet er fantastisch uit!’

‘Fantastisch voor een dikke vrouw!’

‘Fantastisch. Punt,’ zei Candice gedecideerd. ‘Moet je horen, Maggie, tegenover me woont een meisje dat momenteel zwanger is. Ik kan je vertellen dat als ze kon zien hoe jij eruitziet, ze van jaloezie zou overgeven.’

Maggie lachte. ‘Candice, wat ben je toch een schat. Je zegt altijd precies het goede.’

‘Het is waar!’ Candice pakte het cocktailmenu – hoog en smal, van groen leer met een zilverkleurig kwastje. ‘Nou, we kunnen in ieder geval vast kijken. Roxanne zal zo wel komen.’

Roxanne Miller stond in het damestoilet van de Manhattan Bar, boog zich naar voren en trok zorgvuldig met een kaneelkleurig potlood een lijntje om haar lippen. Ze klemde haar lippen op elkaar, deed een stapje naar achter en wierp een kritische blik op haar spiegelbeeld, beginnend – zoals altijd – bij haar beste kenmerken. Mooie jukbeenderen. Die waren op geen enkele manier te verknoeien. Blauwe ogen een beetje bloeddoorlopen, huid gebruind van drie weken in het Caribisch gebied. Neus nog steeds te lang, nog steeds te scheef. Ros-sig blond haar dat uit een haarspeld met kraaltjes viel. Dat misschien een tikkeltje te wild viel. Roxanne zocht in haar tas naar een borstel en begon het te borstelen. Ze droeg, zoals zo vaak, een wit T-shirt. Ze was van mening dat niets een gebruinde huid zo mooi deed uitkomen als een eenvoudig wit T-shirt. Ze stopte haar borstel weg en glimlachte, onder de indruk van haar eigen spiegelbeeld.

Toen werd er achter haar een toilet doorgetrokken en ging de deur van een hokje open. Er kwam een meisje van een jaar of negentien uit dat naast Roxanne ging staan om haar handen te wassen. Ze had een lichte, gladde huid en donkere, slaperige ogen en haar haar viel als de franje van een lampenkap recht op haar schouders. Een mond als een pruim. Helemaal geen make-up. Het meisje keek Roxanne aan, glimlachte en liep weg.

Toen de klapdeuren achter haar dicht gezwaaid waren, bleef Roxanne naar zichzelf staren. Ze voelde zich ineens een opgedirkte trien. Een vrouw van drieëndertig die te hard haar best deed. Binnen een tel was de levendigheid uit haar gezicht verdwenen. Haar mondhoeken zakten en de glans verdween uit haar ogen. Kalm zochten haar ogen de kleine rode adertjes op haar wangen. Huidbeschadiging door de zon, noemden ze het. Beschadigde waar.

Toen klonk er een geluid vanuit de deuropening en ze keek met een ruk om.

‘Roxanne!’ Maggie kwam met een brede grijns op haar gezicht naar haar toe, haar lichtbruine pagekapsel glansde in het licht uit de spotjes.

‘Schat!’ riep Roxanne stralend uit en mikte vrolijk haar make-up-tasje in een grotere Prada-tas. ‘Ik was me even mooi aan het maken.’

‘Dat heb je niet nodig!’ zei Maggie. ‘Moet je die gebruinde huid toch zien!’

‘Tja, de Caribische zon, hè?’ zei Roxanne opgewekt.

‘Schei uit,’ zei Maggie terwijl ze haar handen voor haar oren sloeg. ‘Ik wil het niet weten. Het is gewoon niet eerlijk. Waarom heb ik nooit een reisreportage gemaakt toen ik nog redactrice was? Ik moet wel gek zijn geweest!’ Ze maakte een korte beweging met haar hoofd naar de deur. ‘Ga Candice maar gezelschap houden. Ik kom zo.’

Toen ze de bar binnen liep, zag Roxanne Candice in haar eentje de menukaart lezen en er verscheen onwillekeurig een glimlach om haar lippen. Candice zag er altijd hetzelfde uit, waar ze ook was, wat

ze ook aanhad. Haar huid zag er altijd goed geboend en stralend uit, haar haar was altijd op dezelfde manier keurig kortgeknipt, er verscheen altijd op dezelfde plek een kuiltje in haar wang als ze lachte. En ze keek altijd met dezelfde grote ogen vol vertrouwen naar je op. Geen wonder dat ze zo'n goede interviewster was, dacht Roxanne vol genegenheid. De mensen trapten gewoon in die vriendelijke blik.

'Candice!' riep ze uit. Ze wachtte even tot Candice ophield met lezen en opkeek, en ze de vonk van herkenning en de brede glimlach zag.

Het was gek, dacht Roxanne. Ze kon langs tientallen schattige baby's in wandelwagens lopen zonder dat haar moederinstinct opspeelde. Maar soms als ze naar Candice keek, ging er zomaar ineens een steek door haar hart. Een onbegrijpelijke behoefte om dat meisje met haar ronde gezichtje en onschuldige, kinderlijke voorhoofd te beschermen. Maar waartegen? Tegen de wereld? Tegen duistere, kwaadwillende vreemden? Het was echt bespottelijk. Hoeveel jaar scheelden ze nu helemaal? Op zijn hoogst vier of vijf jaar. Het grootste deel van de tijd leek het niets – en toch voelde Roxanne zich soms een generatie ouder.

Ze stapte op het tafeltje af en gaf Candice een zoen op elke wang.

'Heb je al besteld?'

'Ik kijk alleen maar,' zei Candice terwijl ze naar de menukaart gebaarde. 'Ik weet maar niet wat ik moet kiezen, een Summer Sunset of een Urban Myth.'

'Ik zou de Urban Myth nemen,' zei Roxanne. 'Een Summer Sunset is knalroze en er zit een parasolletje bij.'

'Echt?' Er verscheen een rimpel in Candice's voorhoofd. 'En wat geeft dat? Wat neem jij?'

'Een margarita,' zei Roxanne. 'Zoals altijd. Ik heb op Antigua op margarita's geleefd.' Ze wilde een sigaret pakken, maar dacht aan Maggie en bedacht zich. 'Margarita's en zon. Meer heb je niet nodig.'

'En, hoe was het?' vroeg Candice. Ze boog zich met fonkelende ogen voorover. 'Nog leuke toy boys ontmoet?'

‘Genoeg om me tevreden te houden,’ zei Roxanne en grijnsde ondeugend naar haar. ‘Vooral één in de herhaling.’

‘Je bent verschrikkelijk!’ zei Candice.

‘Integendeel,’ zei Roxanne. ‘Ik ben juist heel goed. Daarom vinden ze me leuk. Daarom komen ze terug.’

‘En hoe zit het me je...’ Candice brak verlegen haar zin af.

‘Hoe het zit met meneer Getrouwd met Kinderen?’ zei Roxanne luchtig.

‘Ja,’ zei Candice een beetje blozend. ‘Vindt hij het niet erg als je...’

‘Meneer Getrouwd met Kinderen heeft niets erg te vinden,’ zei Roxanne. ‘Meneer Getrouwd met Kinderen heeft tenslotte zijn vrouw. Eerlijk is eerlijk, vind je niet?’ Haar ogen flikkerden naar Candice alsof ze haar verbood om verdere vragen te stellen en Candice beet op haar lip. Roxanne deed altijd afwijzend als haar getrouwde minnaar ter sprake kwam. Ze had al iets met hem zolang Candice haar kende, maar ze had altijd resoluut geweigerd om zijn identiteit, of zelfs maar wetenswaardigheden over hem prijs te geven. Candice en Maggie hadden voor de grap wel eens gespeculeerd dat hij beroemd was – misschien een politicus – en in ieder geval rijk, machtig en sexy. Roxanne zou zich nooit verlagen tot een middelmatig type. Of ze echt verliefd op hem was, wisten ze niet goed. Ze deed altijd zo onverschillig, bijna hardvochtig, over de relatie – het was net alsof zij hem gebruikte in plaats van omgekeerd.

‘Hé, het spijt me,’ zei Roxanne terwijl ze haar sigaretten weer pakte. ‘Maar foetus of geen foetus, ik moet een sigaret.’

‘O, rook maar raak,’ zei Maggie, die achter haar kwam aangelopen. ‘Het kan nooit slechter zijn dan luchtverontreiniging.’ Terwijl ze ging zitten, wenkte ze een serveerster. ‘Hallo. Ja, we zijn klaar om te bestellen.’

Toen een blond meisje met een groen vest kordaat op hen af gestapt kwam, bekeek Candice haar nieuwsgierig. Ze had iets bekends. Candice liet haar blik over het golvende haar van het meisje gaan, over haar wipneusje en haar grijze ogen waar kringen van ver-

moeidheid onder lagen. Zelfs de manier waarop ze haar haar van haar schouders schudde kwam haar bekend voor. Waar had ze haar in vredesnaam eerder gezien?

‘Is er iets niet in orde?’ vroeg het meisje beleefd en Candice bloosde.

‘Nee. Natuurlijk niet. Hmm...’ Ze sloeg het menu weer open en liet haar blik over de namen gaan zonder dat ze er iets van las. Er waren meer dan honderd cocktails te krijgen in de Manhattan Bar; ze vond de keuze wel eens te groot. ‘Een Mexican Swing graag.’

‘Voor mij een margarita,’ zei Roxanne.

‘O god, ik weet niet wat ik moet nemen,’ zei Maggie. ‘Ik heb bij de lunch al wijn genomen...’

‘Een Virgin Mary?’ opperde Candice.

‘Absoluut niet.’ Maggie trok een gezicht. ‘Ach, verrek maar. Een Shooting Star.’

‘Goede keus,’ zei Roxanne. ‘Dan kan het kind vast gewend raken aan een weinig alcohol in het systeem. En nu...’ Ze voelde in haar tas. ‘Tijd voor cadeautjes!’

‘Voor wie?’ vroeg Maggie terwijl ze verrast opkeek. ‘Niet voor mij, hè? Ik heb vandaag al stápels cadeautjes gehad. Veel te veel. Plus zo’n vijfduizend cadeaubonnen van Mothercare...’

‘Een cadeaubon van Mothercare?’ vroeg Roxanne laatdunkend. ‘Dat is geen cadeau!’ Ze haalde een klein blauw doosje tevoorschijn en zette het op tafel. ‘Dit is een echt cadeau.’

‘Tiffany?’ sprak Maggie vol ongeloof. ‘Echt? Tiffany?’ Ze maakte het doosje met dikke, onhandige vingers open en haalde voorzichtig iets van zilver uit het kleine zakje. ‘Niet te geloven! Een rammelaar!’ Ze rammelde ermee en ze lachten allemaal van kinderlijk plezier.

‘Laat mij eens,’ zei Candice.

‘Jij hebt straks de chicste baby van de buurt,’ zei Roxanne met een blije uitdrukking op haar gezicht. ‘Als het een jongen is, doe ik er bijpassende manchetknopen bij.’

‘Hij is schitterend,’ zei Candice terwijl ze vol bewondering naar

de rammelaar keek. ‘Daarbij vergeleken is mijn cadeau echt... Nou ja.’ Ze legde de rammelaar neer en begon in haar tas te zoeken. ‘Ik heb het hier ergens...’

‘Candice Brewin!’ zei Roxanne beschuldigend terwijl ze over haar schouder meekeek. ‘Wat heb je daar in je tas?’

‘Wat?’ vroeg Candice met een schuldig gezicht.

‘Nog meer theedoeken! En een spons.’ Roxanne haalde de aanstootgevende voorwerpen uit Candice’ tas en hield ze omhoog. Het waren twee blauwe theedoeken en een gele spons, elk in cellofaan verpakt waar ‘Jeugd in Beweging’ op stond. ‘Hoeveel heb je hiervoor betaald?’ wilde Roxanne weten.

‘Niet veel,’ zei Candice ogenblikkelijk. ‘Bijna niets. Een pond of... vijf.’

‘Wat tien betekent,’ zei Maggie die met haar ogen naar Roxanne rolde. ‘Wat moeten we toch met haar aan? Candice, volgens mij heb je nu al hun hele voorraad opgekocht!’

‘Nou, theedoeken komen toch altijd van pas?’ zei Candice blonzend. ‘En het geeft me zo’n rotgevoel als ik nee zeg.’

‘Precies,’ zei Maggie. ‘Je doet het niet omdat je vindt dat het goed is. Je doet het omdat het je een rotgevoel geeft als je het niet doet.’

‘Nou, is dat niet hetzelfde?’ wierp Candice tegen.

‘Nee,’ zei Maggie. ‘Het een is positief en het ander is negatief. Of... zoiets.’ Ze trok een gezicht. ‘O god, nu ben ik in de war. Ik ben dringend aan een cocktail toe.’

‘Wat maakt het uit?’ zei Roxanne. ‘Het punt is, geen theedoeken meer.’

‘Oké, oké,’ zei Candice en propte de pakjes snel terug in haar tas. ‘Geen theedoeken meer. En hier is mijn cadeautje.’ Ze haalde een envelop tevoorschijn en gaf die aan Maggie. ‘Je kunt er gebruik van maken wanneer je maar wilt.’

Het was stil rond de tafel terwijl Maggie de envelop openmaakte en er een lichtroze kaart uit haalde.

‘Een aromatherapiemassage,’ las ze vol ongeloof voor. ‘Je geeft me een massage.’

‘Ik dacht dat je het misschien wel fijn zou vinden,’ zei Candice. ‘Voor je de baby krijgt, of erna... Ze komen bij je aan huis, dus je hoeft de deur niet uit.’

Maggie keek op en haar ogen glinsterden een beetje. ‘Weet je, dit is het eerste cadeau dat voor mij is. Voor mij in plaats van voor de baby.’ Ze pakte Candice’s handen. ‘Dank je, schat.’

‘We zullen je heel erg missen,’ zei Candice. ‘Blijf niet te lang weg.’

‘Nou, dan moeten jullie me komen opzoeken!’ zei Maggie. ‘En de baby.’

‘In je landhuis,’ zei Roxanne sardonisch. ‘Mevrouw Drakeford ontvangt.’ Ze grijnsde naar Candice, die haar best deed om niet te giechelen.

Toen Maggie een jaar geleden aankondigde dat zij en haar man Giles naar een huisje op het platteland zouden verhuizen, geloofde Candice haar. Ze had zich een karakteristiek woninkje voorgesteld met scheve raampjes en een ommuurde tuin, ergens in een dorp.

Maar de werkelijkheid was heel anders. Maggies nieuwe huis, The Pines, bleek aan het eind van een lange, met bomen omzoomde oprijlaan te staan. Het bevatte acht slaapkamers, een biljartkamer en een zwembad. Maggie was, zo bleek, stiekem met een miljonair getrouwd.

‘Je hebt het ons nooit verteld!’ had Candice beschuldigend gezegd toen ze in de enorme keuken zaten en thee dronken die op de net zo enorme Aga was gezet. ‘Je hebt ons nooit verteld dat jullie in het geld zwommen!’

‘We zwemmen er niet in!’ had Maggie verdedigend geantwoord, met een beker van Emma Bridgewater in haar handen. ‘Het... lijkt alleen maar groter omdat het op het platteland staat.’ Deze opmerking zouden ze haar nooit meer laten vergeten.

‘Het lijkt alleen maar groter...’ begon Roxanne nu proestend. ‘Het lijkt alleen maar groter...’

‘O, schei toch uit, jullie,’ zei Maggie goedgemutst. ‘Kijk, daar komen de cocktails.’

Het blonde meisje kwam naar hen toe met een zilveren blaadje op

haar vlakke hand. Er stonden drie glazen op. Een margaritaglas met zout om de rand, een longdrinkglas met een uitgewaaierd schijfje limoen en een champagnefluit met een aardbei.

‘Chic hoor,’ murmelde Roxanne. ‘Geen kers te bespeuren.’

Het meisje zette de glazen bedreven op de papieren onderzetters, zette een zilveren schaalje gezouten amandelen op tafel en legde de rekening – verstopt in een groenleren map – discreet aan de zijkant. Toen ze overeind kwam, keek Candice weer naar haar gezicht en probeerde haar geheugen op te frissen. Ze kende dit meisje ergens van. Dat wist ze zeker. Maar waarvan?

‘Hartelijk dank,’ zei Maggie.

‘Graag gedaan,’ zei het meisje en glimlachte. En terwijl ze dat deed, wist Candice in een flits wie ze was.

‘Heather Trelawny,’ zei ze hardop voor ze zich kon inhouden. En toen de ogen van het meisje langzaam naar haar gleden, wenste ze uit de grond van haar hart dat ze dat niet had gezegd.